

Magistraal eerbetoon aan Tim van Rootselaar

Het was even wachten op een naderende waterhoos alvorens de zeilen te hijsen. Daar zou wel eens wat veel wind in kunnen zitten, zo dachten eskadercommandant Erik Pluimers en 'regisseur' Jan Romke de Vries op de Maasvogel, met de witte vlag in top en leidend schip van een twintigtal aken in kiellinie, varende vanuit Enkhuizen richting startlijn, tijdens de eerste dag van de lustrum Flevorace. De hoos trok voorbij, een totale windstilte volgde en toen, terwijl het sein "zeilen hijsen" werd gegeven, kwam de wind toch onverwacht sterk opzetten en barste een zware bui los. Menig schipper van de Lemsterakenvloot vroeg zich af of ook nu weer Tim van Rootselaar, die markante en zo succesvolle akenzeiler, op 18 juni jl. op 75 jarige leeftijd overleden, en waarvoor dit eerbetoon was georganiseerd, niet van boven even liet weten dat hij wel wat schippers- en zeilerskunst van ons verwachtte!

Nee een makkie zou het niet worden om met een zo'n grote groep aken onder grootzeil en fok op de startlijn frontlinie te vormen met de eskadercommandant geheel aan stuurboord, om aan de wind zeiland vervolgens gelijktijdig steeds in frontlinie blijvend drie maal overstag te gaan, waarna een ieder weer in kiellinie moest volgen om, op min of meer gelijke onderlinge afstand, op halve wind de voor anker liggende *Groote Beer* VA 48 te passeren, waar in de kuip de familie Van Rootselaar het eerbetoon in ontvangst zou nemen.

Zaak was natuurlijk dat juist de kleinere aken die met afnemende lengte achter de *Maasvogel* aanvoeren en zich in de frontlinie dus steeds meer

aan bakboord bevonden, met motor bij, de lijn konden blijven houden. Dat was niet gemakkelijk omdat een kleine verandering van aken geheel aan stuurboordzijde een groot na-ijl effect zou hebben op de meer aan bakboord gelegen schepen. Toch ging het, toen de *Maasvogel* de rode vlag hees en de frontlinie gevormd moest worden, niet slecht al duurde het telkens bij het overstag gaan wel even voordat de formatie weer op lijn lag. Met de witte vlag in top begon als laatste dus de eigenlijke groet in kiellinie, waarbij de commandant recht zo die gaat doorzeilde, totdat de laatste aak de *Groote Beer* was gepasseerd.

Met de stevige wind en de buien was het niet eenvoudig voor de gehele bemanning om netjes in het gangboord aan bakboord opgelijnd te staan, waarbij de schipper een groet bracht, nadat een drietal scheepslengtes voor het passeren de fok was gestreken. Vanaf de *Groote Beer*, waar eenieder in de verte de vloot drie keer overstag zag gaan en elke aak vervolgens met zo'n 6-7 knopen voorbij kwam denderen, bemanningen ernstig en strak opgelijnd, de schepen glimmend en schoon, met witte, zwarte of rode (!) romp was het een zeer indrukwekkend en onvergetelijk gezicht, een eerbetoon dat in de akenwereld niet eerder op die manier en met zoveel inzet en voorbereiding, ook van de zijde van de organiserende wedstrijdleiding van de Koninklijke Nederlandse Zeil en Roei Vereniging was gegeven.

De Daniële brengt saluut aan de Grote Beer.

Linksonder: De familie van Rootselaar neemt het eerbetoon in ontvangst.

Foto's Hajo Olij

Tim van Rootselaar was een groot wedstrijdzeiler in de Lemsterakenklasse. Met zijn *Groote Beer* heeft hij jaren het veld gedomineerd. Hij won vele malen de Flevorace, mede aanleiding voor de Koninklijke om het eerbetoon juist tijdens de Flevo te houden. Maar de Markervuur, de Race om de Noord, de toenmalige Bolkoppen, nu Friese Hoek en ook de Deltaweek won hij vele malen. Zijn voorkeur ging uit naar de lange afstandswedstrijden waar het inzicht in en gevoel voor de windshifts, de trekkende walle-tjes, de ondieptes of stroom zo veel verschil kunnen uitmaken. Zo leerden velen van hem door hem in zijn tactiek te volgen, of zelfs achterna te varen. En als je soms dacht dat je het beter wist en bijvoorbeeld eerder overstag ging kwam je de *Groote Beer* later tot je spijt toch weer voor je tegen. Met de Olympische banen had hij minder op, wellicht omdat succes hier meer bepaald wordt door boothandling dan door de diepe, intuïtieve kennis van weer en water van het IJsselmeer, een kennis opgebouwd over jaren, door te kijken en te voelen en te ervaren zonder ooit een metertje voor wind, snelheid of diepte aan boord te hebben. Zo was hij de ster van de 24 uur-race, die hij bijna 30 maal heeft gevaren en waarvoor hij nog in 2006 door de Nederlandse Vereniging van Kustzeilers op het kasteel Radboud werd geëerd met het instellen van de Tim van Rooselaar prijs. Net vorig jaar, wat achteraf zijn laatste 24 uur zou zijn, werd de *Groote Beer*, door het foutief aanbrengen van het plakkerij op het formulier, voor de eerste keer in zijn 24-uurscarrière gediskwalificeerd. Het overkomt de beste!

Tim was een wedstrijdzeiler pur sang, zeer competitief, maar nooit beroerd om de ander te helpen. En ook hij sleutelde graag aan tuig en boot om te zien of het nog harder kon, maar wel binnen de regels. En dat vertelde hij je dan graag, wel na het seizoen zodat je het niet direct kon kopiëren! Hij heeft velen de liefde voor de Lemsteraken en met name het wedstrijdzeilen met aken bijgebracht. Zijn imposante postuur, zijn woeste rode baard, zijn aanwezigheid en vooral zijn altijd helpende hand aan eenieder die op het water verbleef gedurende zoveel jaren, maakte hem bekend op het Wad, het IJsselmeer en de Zeeuwse wateren. Een echte zeiler, waaraan wij een voorbeeld kunnen nemen.

Carel Paauwe, Marie Charlotte II, VA 102

